

ไทยรัฐ

Thai Rath
Circulation: 800,000
Ad Rate: 750

Section: First Section/การศึกษา-ศาสนา-สาธารณสุข

วันที่: ศุกร์ 16 พฤษภาคม 2568

ปีที่: 76 ฉบับที่: 24587 หน้า: 7(ล่างขวา)

Col.Inch: 21.89 Ad Value: 16,417.50 PRValue (x3): 49,252.50

ศิลปิน: ชาว-ดำ

หัวข้อข่าว: มธ.ผลิตบัณฑิตทันกระแสพร้อมทำงาน

มธ.ผลิตบัณฑิตทันกระแสพร้อมทำงาน

ที่สมาคมธรรมศาสตร์ในพระบรมราชูปถัมภ์ ความเปลี่ยนแปลงของโลกความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี โดยปี 2570 เป็นต้นไปกำหนดให้ทุกคนต้อง ศ.ดร.ศุภสวัสดิ์ ชัชวาล อธิการบดีมหาวิทยาลัย โครงสร้างประชากรที่เด็กเกิดใหม่น้อยและ ฝึกลงอย่างน้อย 1 ภาคการเรียน เพื่อพร้อม ธรรมศาสตร์ (มธ.) พร้อมด้วย รศ.ดร.ดำรงศักดิ์ ไทยแก้วเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ ทำให้มหา ทำงาน ขณะที่คณาจารย์จะได้รับการพัฒนา อุดมฤทธิกุล รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ ผศ. วิทยาลัยไทยทุกแห่งรวมทั้ง มธ.ต้องปรับตัว ศักยภาพบุคลากรได้รับการดูแลด้านสวัสดิการ ดร.รัชฎา คงกะจันท์ผอ.อธิการบดีฝ่ายวิชาการ โดยกำหนดแผนยุทธศาสตร์ใหม่ภายใต้แนว ศ.ดร.ศุภสวัสดิ์กล่าวว่า หลักสูตรใหม่ ผศ.ดร.รณกรณ์ บุญมี รองอธิการบดีฝ่ายการ คิด “มหาวิทยาลัยสมบูรณ์แบบชั้นนำเพื่อสังคม เช่น รายวิชา TU280 จริยธรรมปัญญาประดิษฐ์ นักศึกษา รศ.รมิดา พัชรวาณิช รองอธิการบดี แห่งอนาคต” ผลิตบัณฑิตที่ตรงความต้องการ สำหรับผู้นำอนาคต เป็นวิชาบังคับที่นักศึกษา ฝ่ายบริหารศูนย์พัฒนา ร่วมแถลงข่าวแนวทาง ของสังคมและผู้ประกอบการผ่านการปรับปรุง ปี 1 ทุกคนต้องเรียนเพื่อให้ทันกระแสปัญญา ขัณฑ์เลื่อนธรรมศาสตร์ในทศวรรษใหม่เพื่อก้าวสู่ และพัฒนาหลักสูตร 298 หลักสูตร ซึ่งทยอย ประดิษฐ์รวมถึงจริยธรรมในการนำไปใช้ส่วน ศตวรรษใหม่ โดย ศ.ดร.ศุภสวัสดิ์กล่าวว่า นำมาใช้และจะใช้เต็มรูปแบบปีการศึกษา 2570 การแสดงความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษา ปัจจุบันสถาบันอุดมศึกษาถูกท้าทายจากกระแส เน้นให้นักศึกษาได้เรียนข้ามศาสตร์ ปฏิบัติจริง เป็นเรื่องปกติ คนไม่ปิดกัน.

กำเนิดจริยศาสตร์เชิงวิวัฒนาการ (4) ลัทธิดาร์วินเชิงสังคมถึงกาลอวสาน

ลัทธิดาร์วินเชิงสังคมถือกำเนิดขึ้นที่อังกฤษ นำโดยนักสังคมวิทยาชื่อทอมัส ฮอบส์ (Thomas Hobbes) แต่สเปนเซอร์เป็นหัวหอกเฉพาะแนวคิดทางสังคมเพียงอย่างเดียว เขาได้มุ่งเน้นไปที่รายละเอียดทางวิทยาศาสตร์ บทบาทในการต่อยอดแนวคิดพันธุศาสตร์ กับทฤษฎีวิวัฒนาการไปสู่สังคมนั้นอยู่ที่นักคิดอีกคนหนึ่งคือ “เซอร์ ฟรานซิส กัลตัน” (Sir Francis Galton, 1822-1911) นักชีววิทยานักจิตวิทยา และนักพันธุศาสตร์ที่ได้รับการขนานนามว่าเป็นบิดาแห่ง “Eugenics” ซึ่งหมายถึงการปรับปรุงพันธุ์ บำรุงพันธุ์ หรือสุพันธุศาสตร์

กัลตันเป็นบุคคลร่วมยุคสมัยเดียวกับดาร์วิน ทั้งคู่เป็นญาติห่างๆ กันและมีศักดิ์เป็นลูกพี่ลูกน้อง เขาอายุน้อยกว่าดาร์วิน 13 ปี และมากกว่าสเปนเซอร์เพียง 2 ปี

อิทธิพลของกัลตันต่อสังคมก็คือแนวคิดเรื่องการปรับปรุงพันธุ์ที่ขยายจากพืชกับสัตว์มาสู่มนุษย์ อันที่จริงความคิดเรื่องการคัดสรรและปรับปรุงพันธุ์มนุษย์มีมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว อย่างเช่นในสมัยกรีกโบราณ งานของเพลโตเรื่อง Republic ก็กล่าวถึงเรื่องนี้อย่างจริงจัง

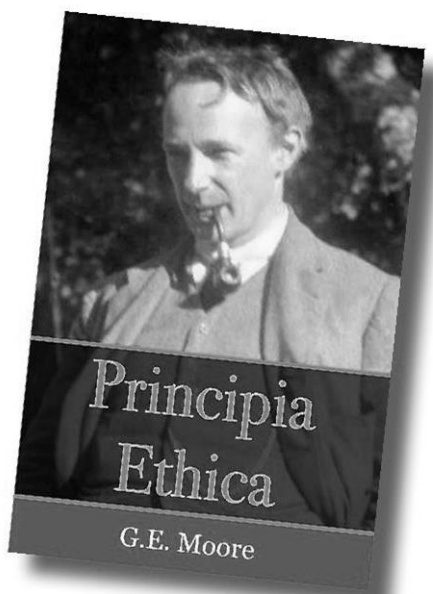
ทว่า การปรับปรุงพันธุ์มนุษย์ไม่ได้ถูกนำมาใช้ในสังคมอย่างเป็นกิจจะลักษณะเลย จนกระทั่งเข้าสู่ยุคของดาร์วิน จากการที่กัลตันนำแนวคิดทางพันธุศาสตร์มาพัฒนาต่อจนเป็นรูปเป็นร่างให้เห็นอย่างเด่นชัด

อย่างไรก็ตาม แม้จะมีความพยายามผ่านกฎหมายบังคับทำหมันแก่ผู้ที่ถูกอ้างว่ามีลักษณะไม่พึงประสงค์ แต่ก็ไม่มีกฎหมายใดในเรื่องนี้เล็ดลอดผ่านสภาไปได้ ทำให้ท้ายที่สุดแนวคิดการปรับปรุงพันธุ์มนุษย์ไม่ได้เกิดขึ้นจริงในอังกฤษ ทว่า กลับไปเจริญเติบโตอยู่อีกฟากหนึ่งของมหาสมุทรแทน

โดยมีการออกกฎหมายบังคับทำหมันมนุษย์ที่สหรัฐอเมริกาในปี ค.ศ.1907 และบังคับใช้กับผู้คนมากมาย

เช่น กรณีของ “แครี บัค” (Carrie Buck) ในปี ค.ศ.1927 ที่ถูกศาลฎีกาสหรัฐอเมริกาพิพากษาให้ต้องทำหมันเนื่องจากการได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นคนปัญญาอ่อน

นอกจากเรื่องการปรับปรุงพันธุ์มนุษย์แล้ว แนวคิดลัทธิดาร์วินเชิงสังคมยังได้รับการตอบรับจากนักคิดคนสำคัญของอเมริกาด้วย ตัวอย่างเช่น “วิลเลียม เกรแฮมซัมเนอร์” (William Graham Sumner, 1840-1910) นักเศรษฐศาสตร์ชาวอเมริกันผู้สนับสนุนลัทธิดาร์วินเชิงสังคม สนับสนุนการแข่งขันเสรี และต่อต้านรัฐสวัสดิการ เขาเห็นว่าคนที่ผู้คนแข่งขันกันเพื่อสร้างฐานะ สะสม

“ซัมเนอร์” (William Graham Sumner, 1840-1910) นักเศรษฐศาสตร์ชาวอเมริกันผู้สนับสนุนลัทธิดาร์วินเชิงสังคม สนับสนุนการแข่งขันเสรี และต่อต้านรัฐสวัสดิการ เขาเห็นว่าคนที่ผู้คนแข่งขันกันเพื่อสร้างฐานะ สะสม

ทรัพย์สิน และขยับสถานะทางสังคมให้สูงขึ้นนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง เนื่องจากช่วยลดจำนวนประชากรที่อ่อนแอและผู้คนที่ยากจนทางศีลธรรมให้น้อยลงได้

ในเวลาต่อมาลัทธิดาร์วินเชิงสังคมที่พัวพันกับแนวคิดเรื่องการคัดเลือกและปรับปรุงพันธุ์มนุษย์อย่างแยกไม่ออกก็ได้รับการสนับสนุนอย่างแข็งขันในเยอรมนี เมื่อลัทธินาซีและอดอล์ฟ ฮิตเลอร์ขึ้นสู่บัลลังก์อำนาจ

นาซีเป็นตัวอย่างการล้าสมัยที่รุนแรงที่แนวคิดนี้ให้แพร่หลายไปทั่วแผ่นดินอินทรีเหล็ก ผ่านสื่อโฆษณาชวนเชื่อจำนวนมากที่หลั่งไหลออกมาสู่สาธารณชนตลอดช่วงเวลาที่น่าซียังครองดำรงอิทธิพลอยู่

ผลที่ตามมาคือการเหยียดเชื้อชาติขนาดใหญ่ อคติทางชาติพันธุ์ที่รุนแรงจนกลายเป็นความเกลียดชัง

กระทั่งนำมาสู่ข้ออ้างในการก่อสงคราม การสร้างจักรวรรดิ และลูกหลานไปถึงการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิวกับชาติอื่นๆ

เคราะห์ร้ายที่สุดที่สุดท้ายนาซีก็พ่ายแพ้ ส่งผลให้ลัทธิดาร์วินเชิงสังคมล่มสลาย

ฝันร้ายจากการสังหารหมู่ชาวยิวครั้งใหญ่และบ้านเมืองที่พินาศย่อยยับหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ได้ทำให้แนวคิดนี้กลายเป็นลัทธิอันตรายที่ไม่มีใครอยากเอ่ยถึง

การสิ้นสุดของสงครามโลกจึงเป็นการปิดฉากลัทธิดาร์วินเชิงสังคม แนวคิดการปรับปรุงพันธุ์มนุษย์เลื่อมความนิยมอย่างฉับพลัน และทำให้จริยศาสตร์เชิงวิวัฒนาการยุคแรกยุติลงไปด้วย

อวสานของจริยศาสตร์เชิงวิวัฒนาการยุคแรกไม่ได้มาจากเหตุผลทางประวัติศาสตร์เพียงอย่างเดียว

แต่ยังมาจากข้อโจมตีทางตรรกศาสตร์ที่หาใครมาโต้แย้งไม่ได้ ข้อโจมตีดังกล่าวมี 2 ประการซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกัน

ข้อแรกคือ “ปัญหาของสิ่งที่เป็นอย่างกับสิ่งที่ควร” (Is-ought problem) อันมีต้นทางมา

มติชน สุดสัปดาห์

Matichon Weekend
Circulation: 500,000
Ad Rate: 353

Section: First Section/-

วันที่: ศุกร์ 16 - พุธสัปดาห์ 22 พฤษภาคม 2568

ปีที่: 45

ฉบับที่: 2335

หน้า: 83(กลาง)

Col.Inch: 96.23 Ad Value: 33,969.19 PRValue (x3): 101,907.57

ศิลปิน: ชาว-ดำ

คอลัมน์: Agora: กำเนิดจริยศาสตร์เชิงวิวัฒนาการ (4) ลัทธิดาร์วินเชิง...

จากนักปรัชญาสายวิมุตินิยม (Skepticism) ชาวสกอตแลนด์นามว่า “เดวิด ฮูม” (David Hume, 1711-1776) ซึ่งเขียนหนังสือปรัชญาเล่มสำคัญชิ้นหนึ่งชื่อ “A Treatise of Human Nature” ออกมาในช่วงปี 1739-1740 ก่อนดาร์วินเกิดราวๆ 69 ปี

ฮูมไม่ได้ได้ดาร์วินและสเปนเซอร์โดยตรง เพราะเขาตายไปตั้งแต่ก่อนทั้งคู่อะไรจะเกิด แต่งานของฮูมชี้ให้เห็นถึงปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างการยกข้ออ้างแบบบรรยาย (Descriptive) แต่ปิดท้ายกลับได้ข้อสรุปเชิงบรรทัดฐาน (Normative) หรือเชิงกำหนด (Prescriptive) ออกมา คือพรรณนาว่าอะไรเป็นอะไร เสร็จแล้วก็สรุปว่าสิ่งนั้นควรเป็นอะไรนั่นเอง ลักษณะเช่นนี้คือการอ้างเหตุผลที่ผิดพลาดหรือตรรกะวิบัติแบบหนึ่ง

ตัวอย่างเช่นการอ้างเหตุผลเรื่อง “โสกราตีสต้องตาย” ที่นักเรียนปรัชญาแทบทุกคนคุ้นเคยเป็นอย่างดี ดังนี้

ข้ออ้าง (1) All men **are** mortal. (คนทุกคนต้องตาย)

ข้ออ้าง (2) Socrates **is** a man. (โสกราตีสเป็นคน)

ข้อสรุป Therefore, Socrates **is** mortal. (ดังนั้น โสกราตีสต้องตาย)

ข้อความในประโยคข้างต้นบรรยายว่าอะไรเป็นอะไร หากข้ออ้างจริง ข้อสรุปที่ได้ก็จริง และจริงแท้แน่นอนอย่างไม่ต้องสงสัยด้วย

เนื่องจากข้อสรุปนั้นอนุมานมาจากข้ออ้าง

การสรุปเช่นนี้ได้ข้อสรุปต้องเป็นส่วนหนึ่งของข้ออ้าง ไม่เกินไปกว่าข้ออ้างที่มีอยู่

ในข้ออ้างนั้นเป็นประโยคบรรยายใช้คำว่า is หรือ are ข้อสรุปที่ได้ก็ต้องเป็น is หรือ

are ด้วยจึงจะถูกต้องและสมเหตุสมผล

ซึ่งต่างกับข้ออ้างของจริยศาสตร์เชิงวิวัฒนาการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งลัทธิดาร์วินเชิงสังคมแบบที่สเปนเซอร์เชื่อ ซึ่งมาจากรูปแบบการอ้างเหตุผลว่า

ข้ออ้าง (1) All men **are** mortal. (คนทุกคนต้องตาย)

ข้ออ้าง (2) Socrates **is** a man. (โสกราตีสเป็นคน)

ข้อสรุป Therefore, Socrates **ought to** die. (ดังนั้น โสกราตีสสมควรตาย)

การยกข้อโสกราตีสขึ้นมาเป็นเพียงตัวอย่างเท่านั้น เพื่อให้เห็นโครงสร้างการอ้างเหตุผลว่าเป็นอย่างไร จะเปลี่ยนจากโสกราตีสเป็นคนอื่น เป็นल्ली จาง เป็นนาย ก นาย ข นาย ค หรือใครก็ตาม การอ้างเหตุผลเช่นนี้ก็ยังไม่สมเหตุสมผลทั้งสิ้น เพราะไม่สามารถสรุปว่าอะไรคือสิ่งที่ “ควร” ออกมาจากข้ออ้างที่บรรยายว่าอะไรคือสิ่งที่ “เป็น” ได้ การเกิดมาเป็นคนซึ่งไม่ได้มีชีวิตอมตะ ลัทธิดาร์วินต้องตาย ไม่ได้หมายความว่าคนผู้นั้นสมควรตาย

เพราะคำว่า “ควร” มีนัยเชิงคุณค่าว่าสิ่งนั้นคือสิ่งที่ “ดี” ด้วย

ข้อ โจมตีประการที่สองเรียกว่า “การใช้เหตุผลวิบัติโดยยกรธรรมชาติมาเป็นข้ออ้าง” (Naturalistic Fallacy) ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับข้อโจมตีแรก แต่ได้รับการขยายให้ละเอียดและมุ่งหากล้างแนวคิดของสเปนเซอร์โดยตรง

ผู้เสนอข้อโจมตีนี้คือ “จอร์จ เอ็ดเวิร์ด มัวร์” (George Edward Moore, 1873-1958) หรือ “จี.อี.มัวร์” (G. E. Moore) ศาสตราจารย์

ด้านปรัชญาจากมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ ซึ่งได้เขียนหนังสือ “Principia Ethica” ออกมาในปี 1903 อันเป็นปีที่เดียวกับที่สเปนเซอร์เสียชีวิต

การใช้เหตุผลวิบัติโดยยกรธรรมชาติมาเป็นข้ออ้างคือสิ่งใดที่เป็นไปตามธรรมชาติไม่ได้หมายความว่าสิ่งนั้นต้องดีโดยอัตโนมัติ

การอ้างว่าอะไรเป็นสิ่งที่เกิดตามธรรมชาติ ดังนั้น จึงเป็นสิ่งที่ดี เป็นการอ้างเหตุผลที่ผิดพลาดหรือตรรกะวิบัติแบบหนึ่ง

เช่น อหิวาตกโรคเป็นโรคระบาดที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ ไม่ได้หมายความว่าอหิวาตกโรคเป็นสิ่งที่ดี

แผ่นดินไหวเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ แต่แผ่นดินไหวไม่จำเป็นว่าเท่ากับดี เป็นต้น

ข้อโจมตีอื่นๆ จากนักปรัชญาต้นศตวรรษที่ 20 ได้เปิดฉากจริยศาสตร์เชิงวิวัฒนาการและลัทธิดาร์วินเชิงสังคมลง ประกอบกับความวิบัติจากสงครามโลกและเหตุการณ์ฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิวของพวกนาซีก็ได้ถိบลงแนวคิดนี้ลงสู่ก้นเหว แต่หาว่าไม่พอสืบต่อไป แนวคิดนี้ก็ฟื้นคืนชีพกลับขึ้นมาอีกครั้ง

อ่านต่อฉบับหน้า ●